

Alt det, Kapellanen havde sagt her idag — begyndte hun — kunde maaske være meget smukt og rigtigt. Men hun vilde gerne spørge den sidste ærede Taler, hvad han mente om Skatteloven og den ny Skoleordning. Hun vilde ogsaa gerne spørge, hvordan den ærede Taler stillede sig til Spørgsmaalet om Kvindens Valgret, og om han syntes, at det var rigtigt, naar en Mand, der selv havde fjorten Køer, ikke vilde unde sin Husmand en Smule Græsning i en Vejgrøft. Saa vilde hun ogsaa nok vide den sidste ærede Talers Mening om Fordømmelselæren, om Fredssagen og Alderdomsforsørgelsen . . .

Uroen i Forsamlingen steg. Alles Øjne vendte sig atter mod Væveren, der imidlertid syntes ganske optaget af at betragte noget mærkeligt under sin ene Støvlesaal. Først da Hysningen blev saa almindelig, at den ganske overdøvede den talendes Røst, saa han ligesom overrasket op, smilte derpaa bredt og rejste sig.

„Hør nu, bitte Maren Smeds — skal vi ikke gemme alt det der til en anden Gang. Jeg tykkes, at vi skulde nu ikke spolere det skønne Indtryk af Hr. Pastorens Tale ved formegen Snak bagefter.“

„Hør! Hør!“ lød det fra alle Sider.

Væveren, der syntes at ville have tilføjet noget, standsede pludseligt og satte sig. Samtidig blev Maren Smeds af et halvt Dusin Hænder trukket bagfra i Kjoleskørtet, saa hun sank ned paa Bænken med et Bump som en Trædukke.

Emanuel, der havde rejst sig og med uforstaaende Miner betragtet snart den talende, snart de hyssende, fik af en nærstaaende tilhvisket et Par forklarende Ord, hvorefter han atter satte sig.

Men nu blev der Røre henne i Baggrunden. En Mand traadte rask op paa den bageste Bænk og bad med høj Røst om Ordet.

Det var den store, sværtbeskæggede Vikingeskikkelse, som Emanuel et Par Gange før havde mødt paa